

мента, за да контър-атакуваме. Дрехитѣ ни бѣха мокри и тежки като олово. Да наклademъ огънь предъ носа на противника бѣше невъзможно. Налагаше се съ собствената тѣлесна топлина да сушимъ дрехитѣ си.

Септемврийската нощъ на този день настъпи ясна и хладна. Слънцето и луната като да бѣха привързани на единъ и сѣщи лостъ: когато слънцето се скри далече на западъ — луната, едра, жълта и погрознѣла — показа се на изтокъ така близко, като да изкочи отъ съседната задъ противника височина. И ако нѣкога, помислихъ си, така красиво съзерцавахъ това поетично убѣжище на Венера — тази нощъ не намирахъ думи за проклетие: ни топлината ѝ можеше поне отъ малко да ни посгрѣе, нито свѣтлината ѝ можеше съ нѣщо да ни послужи. А дрехитѣ ни още окопваха вода и топлината ни напущаше толкова сигурно, като да бѣхме положени голи въ гърлото на нѣкоя вакумъ машина.

Минутитѣ на нощъта затекоха трудно и мжчително. Това не бѣха минути, а вѣкове. Въпрѣки усилията ни, челюститѣ почнаха да тракатъ и снагата затрепера като глуха мембрана. Едва на разсъмване дрехитѣ ни почнаха да засѣхватъ, обаче това не ни откопчи отъ хладнитѣ пригрѣдки на студа, защото винаги малко преди изгрѣввъ утрото става по-студено. Сега повече отъ другъ пѣтъ поже-